

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Barbara Gonera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **4 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **S. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **29 maja 2012 r.** sygn. akt **III U 997/11**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 873/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczynie S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 29 lipca 2011 r. – w której stwierdzono, iż wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy.

S. K. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu. W uzasadnieniu wniesionego odwołania podała, iż decyzja ta jest dla niej bardzo krzywdząca i nie uwzględnia jej faktycznego stanu zdrowia który od czasu przyznania jej prawa do renty pogorszył się.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawczyni, z tego samego względu, który legł u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, po rozpoznaniu sprawy S. K., wyrokiem z dnia 29 maja 2012 r. oddalił odwołanie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał na niesporne okoliczności w sprawie tj. wiek wnioskodawczyni, okoliczność pobierania przez nią renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do października 2010 r. i wykazane przez nią okresy składkowe i nieskładkowe. Dalej Sąd streścił przebieg postępowania przed organem rentowym wszczętego wskutek wniosku S. K. o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 29 września 2010 r., a zakończonego zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją.

Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni z postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, ortopedii, chirurgii i psychiatrii. Biegli po badaniu i analizie dokumentacji medycznej wnioskodawczyni rozpoznali u badanej: chorobę zwyrodnieniową stawów kręgosłupa i stawów obwodowych w okresie remisji, niewydolność żylną kończyn dolnych w III stopniu klasyfikacji CEAP oraz bezobjawową kamice pęcherzyka żółciowego, zaś jako chorobę współistniejącą: zaburzenia depresyjno – lękowe i uznali badaną za zdolną do pracy.

Wobec zarzutów wnioskodawczyni do powyższej opinii Sąd przeprowadził dowód z opinii uzupełniających sporządzonych przez biegłych, którzy podtrzymali swoje opinie wydane w sprawie i zawarte w nich wnioski.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd uznał zebrane w sprawie opinie za w pełni wiarygodne, podkreślając, iż zostały one wydane przez lekarzy o specjalizacjach z zakresu schorzeń dolegających S. K., którzy dokonali wszechstronnej analizy stanu jej zdrowia na podstawie przeprowadzonego badania i przedłożonej dokumentacji medycznej.

W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu zaskarżony został w całości apelacją przez wnioskodawczynię która domagała się przyznania jej prawa do renty. Apelacja ta została uzupełniona przez pełnomocnika odwołującej, który zarzucając wyrokowi naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie apelującej prawa do renty, ewentualnie o jego uchylenie do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację S. K. zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W ocenie tut. Sądu przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawczyni S. K. w aktualnym stanie zdrowia jest niezdolna do pracy należy uznać za wyczerpujące. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z możliwością wykonywania przez wnioskodawczynię pracy z uwagi na stan jej zdrowia, należy stwierdzić, że ocena ta nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych - na którym to dowodzie oparł się Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu. Sąd Okręgowy podzielając bowiem zgodne konkluzje opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, chirurgii, ortopedii i psychiatrii o braku u S. K. niezdolności do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12,

poz. 300 , 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględniał bowiem zasadnicze występujące u odwołującej schorzenia wynikające z dokumentacji medycznej opiniowanej). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą dokumentacji medycznej wnioskodawczynie, przeprowadzonymi z nią wywiadami i badaniami przedmiotowymi. Nadto biegli w wyczerpujący sposób uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o braku niezdolności do pracy wnioskodawczynie, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niej schorzeń, wskazując, że stopień nasilenia objawów jej schorzeń nie powoduje długotrwałej niezdolności do zdrowia, biegli odnieśli się także do wniesionych przez wnioskodawczynię zarzutów. Zauważyć należy, iż wszyscy lekarze wypowiadający się w toku postępowania administracyjnego i sądowego na temat wpływu stanu zdrowia wnioskodawczynie na jej zdolność do pracy uznali ją za zdolną do pracy.

Podkreślić wypadnie, iż samo istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r. o sygn. akt II UK 288/04). Biegli w toku postępowania nie zakwestionowali istnienia schorzeń wnioskodawczynie, jedynie stwierdzili, iż nie upośledzają one funkcji jej organizmu w stopniu pozwalającym na uznanie jej za niezdolnego do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Reasumując z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia zasadniczego w sprawie ustalenia Sądu I instancji o zdolności apelującej do pracy, a to siłą rzeczy stanowić musiało o pełnej aprobachie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie wystąpiła po stronie odwołującej zasadnicza przesłanka nabycia prawa do dochodzonego przez nią świadczenia rentowego - w postaci niezdolności do pracy.

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

(...)

(...)